

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 26ης Νοεμβρίου 1991 *

Στην υπόθεση T-146/89,

Calvin Williams, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον Jean-Paul Noesen, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο του, 18, rue des Glacis,

προσφεύγων,

κατά

Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τους Marc Ekelmans, Michel Becker και Jean-Marie Stenier, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων την έδρα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, 12, rue Alcide de Gasperi, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση όλων των διαδικαστικών πράξεων του πειθαρχικού συμβουλίου στην κρίση του οποίου είχαν τεθεί τα προσαφθέντα στον προσφεύγοντα· την ακύρωση της απόφασεως του Προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 13ης Φεβρουαρίου 1989, που του επέβαλε την πειθαρχική ποινή της αναστολής προαγωγής κατά κλιμάκιο· την ακύρωση τη σωπητής αποφάσεως απορρίψεως την ενστάσεως που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 28 Μαρτίου 1989· επικουρικώς, τη μείωση της επιβληθείσας ποινής σε απλή προειδοποίηση,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Schintgen, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και R. García-Valdecasas, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, διοικητικός υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 28ης Νοεμβρίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της προσφυγής

- 1 Ο Williams προσλήφθηκε, τον Οκτώβριο του 1974, από την Επιτροπή Ελέγχου, οργανισμό δημοσιονομικού ελέγχου που υπάγεται στο Συμβούλιο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ως έκτακτος υπάλληλος με βαθμό Α 7, και στη συνέχεια, με απόφαση του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 1976, διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος αυτής της Επιτροπής με ισχύ από την 1η Οκτωβρίου 1976 και κατάταξη στον βαθμό Α 7. Από 1ης Μαΐου 1978, ο προσφεύγων μετατάχθηκε με τον ίδιο βαθμό στο Ελεγκτικό Συνέδριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Ελεγκτικό Συνέδριο), κατόπιν της ιδρύσεως αυτού. Ο προσφεύγων προήχθη στη συνέχεια στον βαθμό Α 6 με ισχύ από 1ης Μαΐου 1979. Κατόπιν του εσωτερικού διαγωνισμού CC/A/17/82 και της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Δικαστήριο) στις 16 Οκτωβρίου 1984, 257/83, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή 1984, σ. 3547), ο προσφεύγων διορίστηκε κύριος υπάλληλος διοικήσεως, με κατάταξη στον βαθμό Α 5, κλιμάκιο 3, με απόφαση του Προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου, υπό την ιδιότητά του ως αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ), της 18ης Οκτωβρίου 1984.
- 2 Στις 3 Φεβρουαρίου 1987, ο Williams έστειλε στον Carey, μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, και στην Πρωθυπουργό του Ηνωμένου Βασιλείου, Μ. Thatcher, τηλετύπημα που περιέχει βαριές κατηγορίες κατά του Προέδρου και των άλλων μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Ο προσφεύγων διαβίβασε αντίγραφο αυτού του τηλετυπήματος τουλάχιστον σε μία εφημερίδα που κυκλοφορεί στο Λουξεμβούργο και προκάλεσε την κυκλοφορία του μεταξύ του προσωπικού του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Στις 16 Φεβρουαρίου 1987, ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, αποφάσισε να κινήσει πειθαρχική διαδικασία, βάσει του άρθρου 87, εδάφιο 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), κατά του Williams. Θεωρώντας ότι η συμπεριφορά του συνιστούσε βαρύ παράπτωμα κατά την έννοια του άρθρου 88 του ΚΥΚ, ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με απόφαση της ίδιας ημέρας, έθεσε αμέσως σε αργία τον Williams και του επέβαλε περικοπή κατά 50 % του βασικού μισθού του. Κατά της αποφάσεως αυτής ο

Williams υπέβαλε στις 28 Φεβρουαρίου 1987 ένσταση, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, και, στις 24 Μαρτίου 1987, προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου, συνοδευόμενη από αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, ζητώντας την αναστολή της εκτελέσεώς της. Με Διάταξη της 13ης Απριλίου 1987, 90/87 R, W. κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή 1987, σ. 1891), ο Πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Δικαστηρίου ανέστειλε εν μέρει την εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως, περιορίζοντας την περικοπή του μισθού του ενδιαφερομένου στο 25 % του βασικού του μισθού και απέρριψε την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων κατά τα λοιπά. Η υπόθεση διεγράφη από το πρωτόκολλο του Δικαστηρίου στις 8 Δεκεμβρίου 1987.

- 3 Κατόπιν της πειθαρχικής διαδικασίας που κινήθηκε στις 16 Φεβρουαρίου 1987, ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ενόψει των ιατρικών εκθέσεων που είχε στην κατοχή του, αποφάσισε να μην επιβάλει καμιά πειθαρχική ποινή στον προσφεύγοντα. Αυτός τέθηκε αυτεπαγγέλτως σε αναρρωτική άδεια, κατ' εφαρμογή του άρθρου 59, παράγραφος 2, του ΚΥΚ για την περίοδο από 12 Ιουνίου 1987 έως 12 Ιουνίου 1988.
- 4 Στις 29 Φεβρουαρίου 1988, ο Cuesta de la Fuente, ιεραρχικώς προϊστάμενος του προσφεύγοντος, συνέταξε την έκθεση βαθμολογίας του για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1986 έως 31 Δεκεμβρίου 1987. Με έγγραφο της 20ής Ιουνίου 1988, ο προσφεύγων ζήτησε από τον βαθμολογητή να του παραχωρήσει ακρόαση για το ζήτημα αυτό.
- 5 Με έγγραφο της 24ης Αυγούστου 1988, ο προσφεύγων προσέφυγε στον κύριο Angioi, μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με έφεση κατά της εκθέσεως βαθμολογίας, που συντάχθηκε στις 29 Φεβρουαρίου 1988. Στη στήλη « δημοσιεύσεις » της εν λόγω εκθέσεως, που πρέπει να συμπληρωθεί από τον βαθμολογούμενο υπάλληλο, ο προσφεύγων είχε σημειώσει « ένα τηλετύπημα ».
- 6 Στις 2 Σεπτεμβρίου 1988, ο προσφεύγων προσέφυγε στον Πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, με ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, με την οποία ζητούσε να προαχθεί στον βαθμό Α 4 κατ' εφαρμογή του άρθρου 3 της αποφάσεως 81-5 του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της 3ης Δεκεμβρίου 1981, περί των εφαρμοστέων κριτηρίων στον διορισμό σε βαθμό και στην κατάταξη σε κλιμάκιο του προσωπικού. Ισχυρίστηκε, κατ' ουσίαν, ότι ενόψει των διαφορετικών κριτηρίων που εφαρμόστηκαν στην κατάταξη άλλων υπαλλήλων του Ελε-

γκτικού Συνεδρίου, ειδικότερα των Ruppert και B., κατά την προαγωγή τους, η δική του κατάταξη όπως καθορίστηκε με την απόφαση διορισμού της 18ης Οκτωβρίου 1984 δεν ήταν ορθή. Προσέθεσε, επιπλέον, ορισμένες σκέψεις ως προς την κανονικότητα των διαδικασιών που ακολουθήθηκαν στο Ελεγκτικό Συνέδριο.

- 7 Με απάντηση της 13ης Σεπτεμβρίου 1988, η ΑΔΑ απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος, επιφυλασσομένη ως προς τις πειθαρχικές διώξεις που συνεπάγονταν, κατά την άποψή της, οι κατηγορίες που διατύπωσε ο προσφεύγων, στο έγγραφό του, κατά των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου και των υπαλλήλων του.
- 8 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 13 Νοεμβρίου 1988, ο Williams άσκησε προσφυγή ζητώντας την ακύρωση της αποφάσεως που απέρριψε το αίτημά του. Η υπόθεση αυτή παρεπέμφθη στο Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το οποίο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη, με απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1991, T-58/89, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή 1991, σ. II-77).
- 9 Με την απόφαση 88-26 της 5ης Οκτωβρίου 1988, η ΑΔΑ διόρισε τον Hedderich πρόεδρο του πειθαρχικού συμβουλίου για το έτος 1988 και, με την απόφαση 89-4 της 24ης Ιανουαρίου 1989, τον Muller πρόεδρο του ίδιου συμβουλίου για το έτος 1989.
- 10 Με έγγραφο της 13ης Οκτωβρίου 1988, που διαβιβάστηκε στον πρόεδρο του πειθαρχικού συμβουλίου στις 17 Οκτωβρίου 1988, ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, πληροφόρησε τον πρόεδρο του πειθαρχικού συμβουλίου ότι είχε αποφασίσει να κινήσει κατά του προσφεύγοντος την πειθαρχική διαδικασία που προβλέπει το παράρτημα ΙΧ του ΚΥΚ. Στην έκθεση των προσαπτομένων στον προσφεύγοντα πράξεων, η ΑΔΑ αναφέρεται, ειδικά, πρώτον στα τρία έγγραφα που συνέταξε ο προσφεύγων, δεύτερον σε απόπειρα εκβιασμού της ΑΔΑ στην οποία προέβη ο ενδιαφερόμενος και τέλος, τρίτον, σε ισχυρισμούς που διατύπωσε δημοσίως προκειμένου για υπάλληλο του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

(παραλειπόμενα)

- 16 Στην έκθεσή της, η ΑΔΑ εξέφρασε την άποψη ότι το περιεχόμενο των τριών εγγράφων που συνέταξε ο προσφεύγων, καθώς και όλες οι πράξεις που του προσάπτονταν — συμπεριλαμβανομένης της μνείας, στη στήλη « δημοσιεύσεις » της εκθέσεως βαθμολογίας του, του τηλετύπηματος της 3ης Φεβρουαρίου 1987 — συνιστούσαν παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει από τον ΚΥΚ και ειδικά αυτών που περιέχονται στο άρθρο 12, πρώτο εδάφιο (υποχρέωση συμπεριφοράς σύμφωνης με την αξιοπρέπεια του λειτουργήματος), και στο άρθρο 21, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ (υποχρέωση να επικουρεί και να συμβουλεύει τους ανωτέρους τους).
- 17 Αφού πρόβη στην ανάκριση που προβλέπει το άρθρο 7, εδάφιο πρώτο, του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ, το πειθαρχικό συμβούλιο εξέφερε κατά πλειοψηφία, στις 16 Ιανουαρίου 1989, γνώμη κατά την οποία για τις προσαπτόμενες στον προσφεύγοντα πράξεις έπρεπε να επιβληθεί προσωρινή αναστολή προαγωγής κατά κλιμάκιο μέχρι τις 16 Ιανουαρίου 1995. Την προεδρία του πειθαρχικού συμβουλίου εξακολούθησε να ασκεί ο Hedderich, παρόλον ότι είχε λάβει σύνταξη αναπηρίας στις 31 Δεκεμβρίου 1988.
- 18 Κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των παραβάσεων του ΚΥΚ που προσάπτονται στον προσφεύγοντα, το πειθαρχικό συμβούλιο ευθυγραμμίστηκε με την έκθεση της ΑΔΑ εκτός από τα ακόλουθα σημεία:
- ως προς τη μνεία που έκανε ο προσφεύγων, στο από 24 Αυγούστου 1988 έγγραφό του, καθώς και στην έκθεση βαθμολογίας, για το τηλετύπημα της 3ης Φεβρουαρίου 1987, το πειθαρχικό συμβούλιο, έκρινε ότι για την πράξη αυτή δεν μπορούσε να τιμωρηθεί ο προσφεύγων από τη στιγμή που επρόκειτο για απλό υπαινιγμό·
  - ως προς την απόπειρα εκβιασμού που προσάπτεται στον προσφεύγοντα, το πειθαρχικό συμβούλιο τη θεώρησε ως μη αποδειχθείσα, αφού δεν υπήρξε καμιά άμεση απειλή κατά του Ελεγκτικού Συνεδρίου, των μελών του ή του προέδρου του· ο Casey είχε επιπλέον στείλει γραπτή κατάθεση στο πειθαρχικό συμβούλιο, στην οποία δήλωνε ότι η φράση που αποδόθηκε στον προσφεύγοντα, όσον αφορά την επιμονή των επιθέσεών του κατά του Ελεγκτικού Συνεδρίου και των μελών του, ειδικότερα δε του προέδρου του, δεν είχε λεχθεί από τον προσφεύγοντα·

— ως προς την παράβαση του άρθρου 21 του ΚΥΚ, το πειθαρχικό συμβούλιο θεώρησε ότι δεν μπορούσε να ευσταθήσει εις βάρος του προσφεύγοντος από τη στιγμή που τα γραπτά που του είχαν προσαφθεί δεν εντάσσονται στο πλαίσιο της συνήθους εκτελέσεως των καθηκόντων που του είχαν ανατεθεί.

- 19 Το πειθαρχικό συμβούλιο θεώρησε ότι η διανομή των τριών εγγράφων που συνέταξε ο προσφεύγων στις 20 Ιουνίου, 24 Αυγούστου και 2 Σεπτεμβρίου 1988, αντιστοιχώς, φαινόταν βέβαιη και « είχε προσβάλει και ζημιώσει πολύ σοβαρά τα πρόσωπα τα οποία κατονομάζονταν », από τη στιγμή που, « εάν ο Williams είχε πράγματι θελήσει να τους επιφυλάξει εμπιστευτικό χαρακτήρα, δεν θα είχε επιμείνει να δακτυλογραφηθούν και να πρωτοκολληθούν από τη γραμματεία της υπηρεσίας στην οποία ανήκε, αλλά θα είχε καταθέσει σε σφραγισμένο φάκελο τα χειρόγραφα έγγραφα σε κάθε στάδιο της διαδικασίας ».
- 20 Στις 7 Φεβρουαρίου 1989 ο Williams εξέθεσε προφορικά τις απόψεις του στον Πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ.
- 21 Με απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 1989, η ΑΔΑ επέβαλε στον προσφεύγοντα την ποινή της αναστολής της προαγωγής κατά κλιμάκιο για την περίοδο από 13 Φεβρουαρίου 1989 μέχρι 16 Οκτωβρίου 1995.
- 22 Η ΑΔΑ ακολούθησε τη γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου εκτός όσον αφορά την κρίση του για τη μνεία, στο έγγραφο της 24ης Αυγούστου 1988 και στην έκθεση βαθμολογίας, του τηλετυπήματος της 3ης Φεβρουαρίου 1987, καθώς και όσον αφορά το συμπέρασμα ότι δεν μπορούσε να ευσταθήσει η παράβαση του άρθρου 21 του ΚΥΚ. Όσον αφορά το τηλετύπημα, η ΑΔΑ επισήμανε, αφενός, ότι ο Williams, στο εν λόγω έγγραφο της 24ης Αυγούστου 1988, ισχυρίστηκε ότι πήρε μια εξαιρετική πρωτοβουλία αποστέλλοντάς το και, αφετέρου, ότι η απλή αναφορά σ' ένα έγγραφο όπως αυτό είναι καταφανώς ασυμβίβαστη με την αξιοπρέπεια κοινοτικού υπαλλήλου και συνιστά εμμονή και υιοθέτηση, τη φορά αυτή εν πλήρη επιγνώσει, εξαιρετικά βαριών εκφράσεων. Ως προς το ζήτημα αν είχε υπάρξει ή όχι παράβαση του άρθρου 21 του ΚΥΚ, η ΑΔΑ θεώρησε ότι η υποχρέωση να επικουρεί και να συμβουλεύει τους

ανωτέρους του συνιστά την έκφραση καθήκοντος πίστεως το οποίο υπέχει ο υπάλληλος όταν συντάσσει έγγραφα που αφορούν τη διαδικασία της βαθμολογίας του ή τη σταδιοδρομία του. Η ΑΔΑ υπογράμμισε ότι, λαμβανομένης υπόψη της σοβαρότητας των προσαπτομένων στον Williams παραβάσεων και ενόψει του ότι κατείχε θέση κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως, οι ποινές της έγγραφης προειδοποίησεως και της επιπλήξεως ήταν απρόσφορες και ανεπαρκείς.

- 23 Με έγγραφο της 23ης Μαρτίου 1989, που διαβιβάστηκε στον ιεραρχικώς προϊστάμενό του, στις 28 Μαρτίου 1989, ο προσφεύγων υπέβαλε ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά της αποφάσεως της 13ης Φεβρουαρίου 1989.
- 24 Ο Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ο οποίος επελήφθη της ενστάσεως υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, έχοντας την άποψη ότι αυτή η ένσταση περιείχε εκ νέου υβριστικές φράσεις, αποφάσισε να μην απαντήσει ρητώς. Με έγγραφο της 13ης Ιουλίου 1989, η εξουσιοδοτηθείσα ΑΔΑ ενημέρωσε σχετικώς τον προσφεύγοντα.

Η διαδικασία

- 25 Υπό τις συνθήκες αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 20 Οκτωβρίου 1989, ο Williams άσκησε την παρούσα προσφυγή κατά του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Η προσφυγή πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό 323/89.
- 26 Δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 1, της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988 περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το Δικαστήριο, με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, παρέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο, όπου πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-146/89.
- 27 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), θεωρώντας ότι είχε επαρκώς διαφωτιστεί από την εξέταση των εγγράφων του φακέλου, αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

- 28 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 28 Νοεμβρίου 1990. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.
- 29 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή·
  - να ακυρώσει όλες τις διαδικαστικές πράξεις του πειθαρχικού συμβουλίου λόγω παραβάσεως των σχετικών με τους τύπους κανόνων, προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας και εσφαλμένης ερμηνείας του άρθρου 12 του ΚΥΚ·
  - να ακυρώσει, εξαφανίζοντας καθ' όλα της τα σημεία, την απόφαση της ΑΔΑ της 13ης Φεβρουαρίου 1989 λόγω παραβάσεως των άρθρων 12 και 21 του ΚΥΚ·
  - να ακυρώσει τη σιωπηρή απορριπτική απόφαση της ενστάσεως της 28ης Μαρτίου 1989·
  - σε περίπτωση ακυρώσεως, να διατάξει όλα τα κατά νόμο μέτρα·
  - επικουρικός, να μειώσει την επιβληθείσα ποινή σε απλή έγγραφη προειδοποίηση·
  - εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει το καθού σε όλα τα δικαστικά έξοδα.

30 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη στον βαθμό που αποσκοπεί, επικουρικώς, στη μείωση της ποινής·
- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη κατά τα λοιπά·
- κάθε διάδικος να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Επί του παραδεκτού

31 Το καθού δεν αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής στο σύνολό της, αλλά προβάλλει ένσταση απαραδέκτου κατά του επικουρικού αιτήματος που αποσκοπεί στη μείωση, από το Πρωτοδικείο, της ποινής που επέβαλε η ΑΔΑ σε έγγραφη προειδοποίηση. Συναφώς, επικαλείται τη νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία η επιλογή της κατάλληλης ποινής ανήκει στην ΑΔΑ, δεδομένου ότι οι εις βάρος του υπαλλήλου προσαπτόμενες πράξεις έχουν αποδειχθεί. Το καθού καταλήγει στο ότι η προσφυγή πρέπει κατά συνέπεια να απορριφθεί ως απαράδεκτη καθόσον ο προσφεύγων ζητεί την τροποποίηση της επίδικης απόφασεως.

32 Ο προσφεύγων απαντά ότι δεν θεωρεί αυτή τη νομολογία εφαρμοστέα για τους λόγους ότι, πρώτον, τα πραγματικά περιστατικά βάσει των οποίων επιβλήθηκε η ποινή δεν έχουν αποδειχθεί και, δεύτερον, ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι συντρέχει κάτι τέτοιο, η επιβληθείσα ποινή θα εξακολουθούσε να είναι τόσο βαριά σε σχέση με τα προσαπτόμενα ώστε η επιλογή της θα συνιστούσε αφεαυτής κατάχρηση ή, άλλως, υπέρβαση εξουσίας και θα επρόκειτο μάλλον για τακτοποίηση λογαριασμών παρά για κύρωση.

33 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Δικαστήριο έκρινε κατ' επανάληψη ότι η επιλογή της ενδεδειγμένης ποινής εμπίπτει στη δικαιοδοσία της ΑΔΑ, εφόσον έχουν αποδειχθεί οι πράξεις για τις οποίες κατηγορείται ο υπάλληλος. Το Πρωτοδικείο δεν

μπορεί να υποκαταστήσει, στην εκτίμησή της, την πειθαρχική αρχή πλην της περιπτώσεως προφανούς πλάνης ή καταχρήσεως εξουσίας (αποφάσεις της 19ης Απριλίου 1988, 175/86 και 209/86, Μ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 1891, σκέψη 9· της 29ης Ιανουαρίου 1985, 228/83, F. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 275, σκέψη 34). Εάν αληθεύει ότι το Πρωτοδικείο μπορεί, κατά την άσκηση αυτού του ελέγχου, να ακυρώσει, ενδεχομένως, την απόφαση της ΑΔΑ, δεν μπορεί εντούτοις να την υποκαταστήσει με δική του απόφαση. Επομένως, τα επικουρικά αιτήματα του προσφεύγοντος, με τα οποία ζητεί από το Πρωτοδικείο να μειώσει την ποινή που του επιβλήθηκε σε απλή έγγραφη προειδοποίηση, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα.

Επί της ουσίας

- 34 Προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως, ο προσφεύγων προβάλλει σειρά λόγων που έχουν σχέση αφενός με την κανονικότητα της πειθαρχικής διαδικασίας και αφετέρου με το βάσιμο της αποφάσεως της 13ης Φεβρουαρίου 1989, οι οποίοι, κατ' ουσίαν, μπορούν να συνοψισθούν ως εξής:

- κακή σύνθεση του πειθαρχικού συμβουλίου·
- η κατάθεση ενός από τους μάρτυρες που εξέτασε το πειθαρχικό συμβούλιο ήταν μεροληπτική·
- το πειθαρχικό συμβούλιο καθυστέρησε στην εκφορά της γνώμης του·
- η πειθαρχική διαδικασία διεξήχθη και η απόφαση ελήφθη κατά παραβίαση της αρχής της ανεξαρτησίας και της αμεροληψίας του δικαστή·
- η απόφαση ελήφθη κατά παραβίαση της αρχής non bis in idem·
- η απόφαση στηρίζεται σε απρόσφορο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών με αναφορά στο ποινικό δίκαιο·

- η απόφαση πάσχει νομικά ελαττώματα ως προς τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών ενόψει των άρθρων 12 και 21 του ΚΥΚ·
- η απόφαση ελήφθη κατά παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας·
- η απόφαση εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας.

Ως προς τον λόγο που στηρίζεται στην κακή σύνθεση του πειθαρχικού συμβουλίου

- 35 Κατά την άποψη του προσφεύγοντος, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι τη στιγμή κατά την οποία το πειθαρχικό συμβούλιο εξέφερε τη γνώμη του, ο πρόεδρος του, ονόματι Hedderich, δεν ήταν πλέον εν ενεργεία υπάλληλος από 1ης Ιανουαρίου 1989 — είχε συνταξιοδοτηθεί λόγω αναπηρίας από 31 Δεκεμβρίου 1988 — και ότι επιπλέον, δυνάμει της αποφάσεως 89-4 του Ελεγκτικού Συνεδρίου, το πειθαρχικό συμβούλιο έπρεπε να προεδρεύεται καθ' όλο το έτος 1989 από τον Muller, η σύνθεση του συμβουλίου ήταν πλημμελής.
- 36 Το καθού υπενθυμίζει ότι το πειθαρχικό συμβούλιο πρέπει να συγκροτείται, δυνάμει του άρθρου 4 του παραρτήματος II του ΚΥΚ, από πρόεδρο και τέσσερα μέλη. Ο πρόεδρος αυτού του συμβουλίου ορίζεται κάθε χρόνο από την ΑΔΑ (άρθρο 5, παράγραφος 1, του παραρτήματος II του ΚΥΚ). Μετέχει στις αποφάσεις του συμβουλίου μόνον όταν πρόκειται για διαδικαστικά θέματα ή σε περίπτωση ισοψηφίας (άρθρο 8, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος IX του ΚΥΚ). Κατά την άποψη του καθού, από τη στιγμή που η γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου εκδόθηκε στην παρούσα περίπτωση με πλειοψηφία και χωρίς συμμετοχή του προέδρου, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι υπήρξε πλημμέλεια όσον αφορά το πρόσωπο του προέδρου, μια τέτοια πλημμέλεια δεν αρκεί για να επηρεάσει την ισχύ της αποφάσεως που έλαβε κατόπιν η ΑΔΑ.
- 37 Το καθού ισχυρίζεται επίσης ότι καμιά διάταξη του ΚΥΚ δεν απαιτεί να είναι ο πρόεδρος του πειθαρχικού συμβουλίου υπάλληλος εν ενεργεία. Για τον λόγο αυτό, το γεγονός ότι την προεδρία του πειθαρχικού συμβουλίου άσκησε υπάλληλος ο οποίος είχε συνταξιοδοτηθεί 16 ημέρες πριν από την έκδοση της γνώμης του πειθαρχικού συμβουλίου δεν είναι ικανό να επηρεάσει την κανονικότητα της διαδικασίας.

- 38 Ο προσφεύγων φρονεί ότι, εάν αναπτυχθεί μέχρι τις έσχατες συνέπειές του το επιχείρημα του καθού καταλήγει στο να υποστηρίζει την ιδέα ότι η ΑΔΑ μπορεί να ορίσει ως πρόεδρο του πειθαρχικού συμβουλίου όχι μόνο συνταξιούχο υπάλληλο αλλά και πρόσωπο που ουδέποτε είχε την ιδιότητα του υπαλλήλου.
- 39 Όσον αφορά το γεγονός ότι είχε οριστεί νέος πρόεδρος για το 1989, το καθού υποστηρίζει ότι από τις διατάξεις που έχει θεσπίσει προκύπτει ότι, όταν κινήθηκε η πειθαρχική διαδικασία κατά τη διάρκεια του έτους 1988, την προεδρία του πειθαρχικού συμβουλίου ασκούσε μέχρι την έκδοση της γνώμης του ο πρόεδρος που διορίστηκε για το ίδιο αυτό έτος, δηλαδή ο Hedderich, και, ομοίως, όταν η πειθαρχική διαδικασία κινήθηκε διαρκούντος του 1989, την προεδρία του πειθαρχικού συμβουλίου ασκούσε ο Muller μέχρι την έκδοση της γνώμης. Κατά την άποψη του καθού, η ερμηνεία αυτή υπαγορεύεται από την αρχή της χρηστής διοικήσεως, η οποία εμποδίζει την αντικατάσταση, χωρίς να υπάρχει ανάγκη, του προέδρου ενός οργάνου ίσης εκπροσωπήσεως κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, καθώς και από τις γενικές αρχές περί της διαχρονικής εφαρμογής των διαδικαστικών νόμων.
- 40 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, στην υπό κρίση περίπτωση, το γεγονός ότι το πρόσωπο που άσκησε την προεδρία του πειθαρχικού συμβουλίου κατά το έτος 1988 εξακολούθησε να την ασκεί κατά τις πρώτες 16 ημέρες του Ιανουαρίου 1989 δεν συνιστά ελάττωμα ικανό να καταστήσει κακή τη σύνθεση του συμβουλίου. Πράγματι, το συμβούλιο έλαβε την έκθεση της ΑΔΑ στις 17 Οκτωβρίου 1988 και το σύνολο σχεδόν της ανακρίσεως διενεργήθη κατά τη διάρκεια του 1988 και υπό την προεδρία του ίδιου προσώπου. Το γεγονός ότι το ίδιο αυτό πρόσωπο εξακολούθησε να ασκεί την προεδρία του συμβουλίου μέχρις ότου αυτό εκδώσει τη γνώμη του στις 16 Ιανουαρίου 1989 όχι μόνο δεν συνιστά διαδικαστική πλημμέλεια αλλά, αντιθέτως, συνιστά ορθή εφαρμογή της αρχής της χρηστής διοικήσεως. Πράγματι, η λύση αυτή εγγυάται τα δικαιώματα του υπαλλήλου κατά του οποίου ασκείται πειθαρχική δίωξη στο μέτρο που καθιστά δυνατά τα πρόσωπα που εξέτασαν τα έγγραφα, άκουσαν τους μάρτυρες και γενικώς προέβησαν σε κάθε ενέργεια στο πλαίσιο της ανάκρισης που αποσκοπεί στην απόδειξη των πραγματικών περιστατικών και της ευθύνης του οικείου υπαλλήλου να είναι τα ίδια με εκείνα που εκδίδουν τη γνώμη που προβλέπει το άρθρο 7 του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ. Επιπλέον και εν πάση περιπτώσει, η ταυτότητα του προέδρου δεν έπαιξε, στην παρούσα περίπτωση, αποφασιστικό ρόλο κατά τη διαμόρφωση της γνώμης του πειθαρχικού συμβουλίου. Δεδομένου ότι αυτή σχηματίστηκε με πλειοψηφία των μελών του συμβουλίου, ο πρόεδρος δεν μετέσχε στην απόφαση.

41 Ως εκ τούτου, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Ως προς τον λόγο που στηρίζεται στη μεροληψία ενός μάρτυρα

42 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η πεποίθηση του πειθαρχικού συμβουλίου στηρίχθηκε κατά μεγάλο μέρος στις καταθέσεις του B., εξαιρετικού μάρτυρα εφόσον είχε συμφέρον γεγεννημένο και ενεστώς στην έκβαση της υποθέσεως. Το συμφέρον αυτό έγκειτο στο γεγονός ότι ο εν λόγω μάρτυρας, καταταγείς στον ίδιο βαθμό με τον προσφεύγοντα, μπορούσε, και μπορεί πάντα, να ελπίζει ότι θα τύχει προαγωγής την οποία κινδυνεύει να χάσει ο προσφεύγων.

43 Κατά την άποψη του καθού, το γεγονός αυτό, ελλείψει κάθε άλλης ενδείξεως, δεν επιτρέπει να κατηγορηθεί ο μάρτυρας για μεροληψία ούτε, κατά μείζονα λόγο, να ισχυριστεί αντικανονικότητα της πειθαρχικής διαδικασίας.

44 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο λόγος που στηρίζεται στην υποτιθέμενη μεροληψία του μάρτυρα, όπως παρουσιάστηκε από τον προσφεύγοντα, δεν συνοδεύεται από κανένα στοιχείο που να επιτρέπει να εκτιμηθεί το βάσιμό του. Πράγματι, στηρίζεται μόνο στη διαπίστωση ότι ο επίμαχος μάρτυρας έχει τον ίδιο βαθμό με τον προσφεύγοντα. Το γεγονός αυτό και μόνο δεν αρκεί για να αποδείξει ότι ο μάρτυρας έχει προσωπικό συμφέρον ασυμβίβαστο με την αμεροληψία που απαιτείται από κάθε μάρτυρα. Επιπλέον, και αν ακόμη υποθεθεί ότι το γεγονός αυτό μπόρεσε να επηρεάσει την κατάθεση του επίμαχου μάρτυρα, εναπέκειτο στο πειθαρχικό συμβούλιο να εκτιμήσει την εν λόγω κατάθεση κατά τους κανόνες της υγιούς κριτικής.

45 Επομένως ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Ως προς τον λόγο που στηρίζεται στην καθυστέρηση της γνώμης του πειθαρχικού συμβουλίου

- 46 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου εκδόθηκε με καταφανή καθυστέρηση, από τη στιγμή που η έκθεση της ΑΔΑ υποβλήθηκε στο συμβούλιο στις 13 Οκτωβρίου 1988 και αυτό εξέδωσε αιτιολογημένη γνώμη μόλις στις 17 Ιανουαρίου 1989 η οποία προχρονολογήθηκε με ημερομηνία 16 Ιανουαρίου 1989. Υπήρξε έτσι παράβαση του άρθρου 7 του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ, κατά το οποίο το πειθαρχικό συμβούλιο εκδίδει τη γνώμη του εντός προθεσμίας ενός μήνα από την ημέρα κατά την οποία επελήφθη της υποθέσεως.
- 47 Το καθού απαντά ότι, όταν το συμβούλιο διενεργεί ανάκριση, η προθεσμία παρατείνεται σε τρεις μήνες και ότι, στην υπό κρίση περίπτωση, το πειθαρχικό συμβούλιο διενήργησε πράγματι ανάκριση. Επιπλέον, η έκθεση της ΑΔΑ που προβλέπεται στο άρθρο 1 του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ και φέρει ημερομηνία 13 Οκτωβρίου 1988 (Πέμπτη) φέρεται διαβιβασθείσα στον πρόεδρο του πειθαρχικού συμβουλίου στις 17 Οκτωβρίου 1988 (Δευτέρα) και, κατά συνέπεια, ακόμη και αν η γνώμη εκδόθηκε στην πραγματικότητα στις 17 Ιανουαρίου 1989, η ημερομηνία περιλαμβανόταν ακόμη στις προθεσμίες που προβλέπονται από τον ΚΥΚ.
- 48 Ο λόγος αυτός είναι προδήλως αβάσιμος. Το πειθαρχικό συμβούλιο εξέδωσε τη γνώμη του εντός της προθεσμίας που προβλέπει το άρθρο 7 του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ. Πράγματι, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι το συμβούλιο διενήργησε ανάκριση, η προθεσμία ήταν τριών μηνών. Κατά τη μνεία που περιέχεται στις σκέψεις της γνώμης, η έκθεση της ΑΔΑ διαβιβάσθηκε στον πρόεδρο του πειθαρχικού συμβουλίου στις 17 Οκτωβρίου 1988, πράγμα που ανταποκρίνεται, ενόψει των εξηγήσεων του καθού, σε εύλογη προθεσμία διαβίβασης. Η προθεσμία τριών μηνών εξέπνευσε συνεπώς στις 27 Ιανουαρίου 1989, ημερομηνία κατά την οποία, κατά την άποψη του προσφεύγοντος, εκδόθηκε η γνώμη.
- 49 Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι οι προθεσμίες που προβλέπονται στο άρθρο 7 του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ δεν συνιστούν αποκλειστικές προθεσμίες που επιφέρουν ακυρότητα των πράξεων που διενεργήθηκαν μετά την εκπνοή τους, αλλά ότι συνιστούν κανόνες χρηστής διοικήσεως. Το Δικαστήριο αναγνώρισε ρητώς ότι το πειθαρχικό συμβούλιο μπορεί να χρειαστεί μεγαλύτερη προθεσμία από την προβλεπόμενη στο άρθρο 7 για να διενεργήσει μια αρκούντως πλήρη ανάκριση παρέχουσα στον ενδιαφερόμενο όλες τις εγγυήσεις που θέλησε ο ΚΥΚ (αποφάσεις της 19ης Απριλίου 1988, 175/86 και 209/86, Μ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 1891, σκέψη 16, και της 29ης Ιανουαρίου 1985, 228/83, F. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 275, σκέψη 30).

50 Από τα προηγηθέντα συνάγεται ότι ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Ως προς τον λόγο που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της ανεξαρτησίας και της αμεροληψίας του δικαστή

51 Κατά τον προσφεύγοντα, ο Mart, Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου την εποχή των εξεταζομένων γεγονότων, ασκών καθήκοντα ΑΔΑ, συγκέντρωνε τέσσερις ιδιότητες:

- την του φερομένου ως θύματος σε σχέση με μία από τις προσαπτόμενες στον προσφεύγοντα πράξεις, συγκεκριμένα της αναφοράς στο τηλετύπημα της 3ης Φεβρουαρίου 1987·
- την του κατηγορού που αναθέτει την υπόθεση στο πειθαρχικό συμβούλιο·
- την της αρχής που λαμβάνει την πειθαρχική απόφαση·
- την του πρωτοβαθμίου δικαστή βάσει του άρθρου 90 του ΚΥΚ.

52 Ο προσφεύγων, χωρίς να θέλει να φθάσει μέχρι το σημείο να αμφισβητήσει την εγκυρότητα της πειθαρχικής διαδικασίας όπως προβλέπεται από τον ΚΥΚ και παρόλο που αναγνωρίζει ότι μια πειθαρχική διαδικασία δεν είναι ποινική διαδικασία κατά την έννοια του άρθρου 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως περί Προασπίσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, θεωρεί ότι αυτή η συγκέντρωση ιδιοτήτων παραβιάζει μία από τις γενικές αρχές του δικαίου που κατοχυρώνει αυτή η σύμβαση και που έχει επίσης εφαρμογή σε μία πειθαρχική υπόθεση, η οποία συνίσταται στο ανεξάρτητο και στο αμερόληπτο του δικαστή.

53 Το καθού απαντά ότι η σφύρευση στο πρόσωπο της ΑΔΑ των ιδιοτήτων του προσώπου που κινεί την πειθαρχική δίωξη και της αρχής που λαμβάνει την πειθαρχική απόφαση επιδιώχθηκε από τις διατάξεις του ΚΥΚ, αποτελεί δε εξάλλου χαρακτηριστικό του διεθνούς δημοσιούπαλληλικού δικαίου ότι η πειθαρχική εξουσία αποτελεί κλάδο της

ιεραρχικής εξουσίας. Το καθού υπογραμμίζει επιπλέον ότι, εάν αληθεύει ότι στην παρούσα περίπτωση το πρόσωπο που ασκεί τις απονεμηθείσες στην ΑΔΑ εξουσίες ήταν, επιπλέον, το πρόσωπο κατά του οποίου έβαλλαν οι « επιθέσεις » του προσφεύγοντος, ο τελευταίος δεν δικαιούται ουδόλως να αντλήσει επιχείρημα απ' αυτή τη συγκέντρωση ιδιοτήτων στο πρόσωπο του Προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου, εφόσον ο ίδιος θεώρησε καλό να εμπλέξει την ΑΔΑ στις επιθέσεις του και δημιούργησε κατά συνέπεια τη σώρευση ιδιοτήτων που ισχυρίζεται ότι καταγγέλλει.

- 54 Στο υπόμνημα της απαντήσεως ο προσφεύγων φρονεί ότι η ΑΔΑ θα έπρεπε να είχε την ευθιξία να αναθέσει σε μια εξουσιοδοτημένη ΑΔΑ να ασκεί τις πειθαρχικές διώξεις και ότι η τετραπλή σώρευση που τονίζει ο προσφεύγων στο εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο δεν αποτελεί την αληθινή βούληση του νομοθέτη του ΚΥΚ.
- 55 Το καθού επισημαίνει ότι, εν πάση περιπτώσει, ο λόγος που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της ανεξαρτησίας και της αμεροληψίας του δικαστή πρέπει να θεωρηθεί ως νέος στο μέτρο που δεν περιεχόταν στη διοικητική ένσταση και, κατά συνέπεια, πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτος.
- 56 Πρέπει να επισημανθεί, όπως ορθώς έκανε το καθού, ότι δεν έγινε επίκληση του παρόντος λόγου στη διοικητική ένσταση και ότι ο προσφεύγων τον επικαλέστηκε για πρώτη φορά κατά την έγγραφη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου. Όμως, από παγία νομολογία προκύπτει ότι « στις προσφυγές των υπαλλήλων τα αιτήματα που υποβάλλονται ενώπιον του Δικαστηρίου δεν μπορούν παρά να έχουν το ίδιο αντικείμενο με αυτά που αναφέρονταν στην ένσταση και, αφετέρου, αμφισβητήσεις που στηρίζονται στην ίδια αιτία με αυτές που προέβαλε στην ένσταση. Οι αμφισβητήσεις αυτές μπορούν να αναπτυχθούν, ενώπιον του Δικαστηρίου, με την προβολή λόγων ακυρώσεως και ισχυρισμών που δεν περιλαμβάνονται, κατ' ανάγκη, στην ένσταση, αλλά που συνδέονται στενά μ' αυτή » (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 20ής Μαΐου 1987, 242/85, Geist κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 2181, σκέψη 9· της 26ης Ιανουαρίου 1989, 224/87, Koutchoumoff κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 99, σκέψη 10· και της 14ης Μαρτίου 1989, 133/88, Casto del Amo Martínez κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 689, σκέψη 10· βλ. επίσης απόφαση της 7ης Μαΐου 1986, 52/85, Rihoux κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1555, σκέψη 13).

- 57 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι στην παρούσα περίπτωση η διοικητική ένσταση όχι μόνο δεν αναφέρεται σ' αυτόν τον λόγο, αλλά δεν περιέχει κανένα στοιχείο από το οποίο το καθού θα μπορούσε να συναγείνει ότι, ακόμη και με διασταλτική ερμηνεία των όρων της ενστάσεως, ο προσφεύγων είχε την πρόθεση να προβάλλει παραβίαση της αρχής της ανεξαρτησίας και της αμεροληψίας του δικαστή.
- 58 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.
- 59 Επιπλέον, πρέπει να επισημανθεί ότι τη συγκέντρωση ιδιοτήτων στο πρόσωπο της ΑΔΑ ρητώς ηθέλησε ο ΚΥΚ. Πράγματι, το άρθρο 87 του ΚΥΚ και το άρθρο 1 του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ προβλέπουν ότι η ΑΔΑ πρέπει να προσφύγει στο πειθαρχικό συμβούλιο με την έκθεση που κινεί την πειθαρχική διαδικασία· το άρθρο 87 του ΚΥΚ και το άρθρο 7, εδάφιο 3, του παραρτήματος ΙΧ ορίζουν ότι η ΑΔΑ λαμβάνει την απόφαση περί επιβολής ποινής και, τέλος, το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ ορίζει ότι η ΑΔΑ απαντά στην ένσταση. Στην παρούσα περίπτωση, αποδεικνύεται ότι το πρόσωπο που ασκούσε τα απονεμηθέντα στην ΑΔΑ καθήκοντα ήταν επίσης εκείνο κατά του οποίου στρέφονταν οι εκφράσεις που προσάπτονται στον Williams, αλλά πρέπει να επισημανθεί ότι δεν ήταν το μόνο πρόσωπο στο οποίο στόχευαν αυτά τα λόγια, εφόσον αυτά έθεταν υπό αμφισβήτηση το Ελεγκτικό Συνέδριο ως όργανο, τα μέλη του και τους προϊσταμένους των γραφείων τους, τον γενικό γραμματέα του και ορισμένους από τους υπαλλήλους του. Επομένως, ο προσφεύγων δεν μπορεί να προσάψει στην ΑΔΑ ότι άσκησε τα προνόμια που της είχαν απονεμηθεί από τον ΚΥΚ και ότι αυτή ενήργησε ορθώς διατηρώντας το σύνολο των καθηκόντων της.

Ως προς τον λόγο που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής non bis in idem

- 60 Ο προσφεύγων προσάπτει κατά της αποφάσεως της 13ης Φεβρουαρίου 1989 ότι ελήφθη κατά παραβίαση της αρχής non bis in idem, στο μέτρο που τον τιμωρεί για δεύτερη φορά για πράξεις που συνδέονται με το τηλετύπημα της 3ης Φεβρουαρίου 1987, ενώ το πειθαρχικό συμβούλιο, στη γνώμη του, είχε ακριβώς αρνηθεί να του καταλογίσει τα όσα είχε αναφέρει στο εν λόγω τηλετύπημα.

- 61 Κατά το καθού, αυτό που προσάπτεται ακριβώς στον προσφεύγοντα είναι το ότι ισχυρίστηκε ότι είχε λάβει μια εξαιρετική πρωτοβουλία στις 3 Φεβρουαρίου 1987 για να διασώσει « το ετοιμοθάνατο όργανό μας από πλήρη ηθική χρεωκοπία », δηλαδή το ότι επιβεβαίωσε εκ νέου το τηλετύπημα με το από 24 Αυγούστου 1988 έγγραφό του και την έκθεση βαθμολογίας του, όπου το ανέφερε στη στήλη « δημοσιεύσεις ». Κατά την άποψη του καθού, η αρχή non bis in idem δεν έχει εφαρμογή στην παρούσα περίπτωση από τη στιγμή που τα προσαπτόμενα είναι σαφώς διαφορετικά απ' αυτά βάσει των οποίων κινήθηκε η προηγούμενη πειθαρχική διαδικασία.
- 62 Επιπλέον, το καθού ισχυρίζεται ότι δεν έγινε επίκληση του λόγου που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής non bis in idem στη διοικητική ένσταση αλλά μόνο, για πρώτη φορά, με το δικόγραφο. Υπό τις συνθήκες αυτές, αυτός ο λόγος πρέπει, κατά την άποψη του καθού, να κηρυχθεί απαράδεκτος.
- 63 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση, όπως ορθώς παρατήρησε το καθού, ότι στην παρούσα περίπτωση η διοικητική ένσταση όχι μόνο δεν αναφέρεται στην παραβίαση της αρχής non bis in idem, αλλά δεν περιέχει κανένα στοιχείο από το οποίο το καθού θα μπορούσε να συναγάγει, ακόμη και με διασταλτική ερμηνεία των όρων της ενστάσεως, ότι ο προσφεύγων είχε την πρόθεση να ισχυριστεί ότι υπήρξε τέτοια παραβίαση, πράγμα που έπραξε για πρώτη φορά κατά τη διάρκεια της έγγραφης διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 64 Συνεπώς, για τους ίδιους λόγους με αυτούς που εκτέθηκαν ανωτέρω (βλ. σκέψη 56), αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτος.
- 65 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι η αναφορά που έγινε από τον προσφεύγοντα, τόσο με το έγγραφο της 24ης Αυγούστου 1988 όσο και με την έκθεση βαθμολογίας του, στο τηλετύπημα της 3ης Φεβρουαρίου 1987 συνιστά αφεαυτής πράξη σαφώς διαφοροποιημένη από την αποστολή του τηλετυπήματος, εφόσον ενσυνειδήτως και υπευθύνως ο προσφεύγων αποδέχθηκε εκ νέου το περιεχόμενο πλήρως και ότι, κατά συνέπεια, δεν υπήρξε στην παρούσα περίπτωση παραβίαση της αρχής non bis in idem.

Ως προς τον λόγο που στηρίζεται στον επαρκή χαρακτηρισμό των γεγονότων εν αναφορά προς το ποινικό δίκαιο

- 66 Ο προσφεύγων φρονεί ότι η έκθεση της ΑΔΑ, η γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου και η προσβαλλομένη απόφαση επέμειναν στην αναζήτηση χαρακτηρισμού των πράξεων από άποψη του ποινικού δικαίου, από το οποίο δανείστηκαν την ορολογία (δυσφήμιση, απειλή, εκβίαση). Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι οι οικείες διοικητικές αρχές σφετερίστηκαν αρμοδιότητα η οποία ανήκει, καταρχήν, στα ποινικά δικαστήρια του κράτους μέλους όπου τελέστηκαν οι προσαπτόμενες πράξεις ή ενδεχομένως του κράτους μέλους από το οποίο κατάγεται ο αυτουργός των πραγματικών περιστατικών, στο μέτρο που το ποινικό δίκαιο αυτού του κράτους αναγνωρίζει την αρμοδιότητα στα δικαστήριά του για τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν από τους υπηκόους του στο εξωτερικό. Κατά την άποψή του, θα ήταν θεμιτό για την ΑΔΑ να προσφύγει στα ποινικά δικαστήρια του Λουξεμβούργου για τις πράξεις που του προσάπτονταν. Το πειθαρχικό συμβούλιο και η ΑΔΑ υπέπεσαν σε πλάνη θεωρώντας ότι μια ποινική παράβαση συνιστά αυτοδικαίως πειθαρχική παράβαση.
- 67 Το καθού ισχυρίζεται ότι προκειμένου να διευκρινίσει τα προσαπτόμενα στον ενδιαφερόμενο έκανε αναφορά σε έννοιες δανεισμένες από το ποινικό δίκαιο κράτους μέλους και ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως καθόλου δεν αποσκοπεί να αποδείξει παράβαση του λουξεμβουργιανού ποινικού κώδικα, αλλά παράβαση των άρθρων 12 και 21 του ΚΥΚ.
- 68 Συναφώς, αρκεί να υπομνηστεί ότι το Δικαστήριο έκρινε ότι « τίποτα δεν εμποδίζει τις πειθαρχικές αρχές να κάνουν χρήση προσεγγίσεων με τις έννοιες του ποινικού δικαίου για να προσδιορίσουν και ενδεχομένως να χαρακτηρίσουν τα πραγματικά περιστατικά που υπήχθησαν στην κρίση τους και, λαμβανομένης υπόψη της οργανικής κατανομής μεταξύ πειθαρχικού καθεστώτος και ποινικών διώξεων, δεν υπάρχει εκ του γεγονότος αυτού κανένας κίνδυνος επιβλαβούς συγχύσεως για τον πειθαρχικώς διωκόμενο υπάλληλο » (απόφαση της 30ής Μαΐου 1973, 46/72, De Greef κατά Επιτροπής, Rec. 1973, σ. 543, σκέψεις 30 και 31).
- 69 Συνεπώς, ο λόγος αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Ως προς τον λόγο που στηρίζεται σε εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών ενόψει των άρθρων 12 και 21 του ΚΥΚ

- 70 Ο προσφεύγων αμφισβητεί ότι παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 21 του ΚΥΚ. Κατά την άποψή του, από κανένα στοιχείο του φακέλου δεν προκύπτει ότι παρέλειψε να επικουρήσει ή να συμβουλευθεί τους ανωτέρους του ή ότι δεν εκτέλεσε τα καθήκοντα που του είχαν ανατεθεί. Κατά τον προσφεύγοντα, η υποχρέωση πίστεως και συνεργασίας που υπέχει κάθε υπάλληλος συνιστά υποχρέωση που συνδέεται ειδικά με την εκτέλεση των καθηκόντων του και υφίσταται έναντι του οργάνου, το καθήκον δε συνδρομής δεν είναι υποχρέωση δουλοπρεπείας απέναντι στο πρόσωπο των ιεραρχικώς ανωτέρων. Θεωρεί ότι δεν μπορεί να προσάπτεται σ' έναν υπάλληλο, ο οποίος λαμβάνει πρωτοβουλίες που αποσκοπούν στη διάσωση του οργάνου από πλήρη ηθική χρεωκοπία, έλλειψη πίστεως έναντι του οργάνου.
- 71 Το καθού φρονεί ότι η υποχρέωση συνδρομής προς τους ιεραρχικώς ανωτέρους που καθιερώνει το άρθρο 21 του ΚΥΚ είναι απλώς η ειδική έκφραση του γενικού καθήκοντος πίστεως που υπέχει κάθε υπάλληλος και ότι το Δικαστήριο το χαρακτήρισε ακριβώς θεμελιώδες δικαίωμα πίστεως και συνεργασίας που υπέχει κάθε υπάλληλος έναντι της αρχής στην οποία υπόκειται. Είναι της γνώμης ότι ορθώς η προσβαλλομένη απόφαση προσάπτει στον προσφεύγοντα ότι παρέβη αυτή την υποχρέωση πίστεως, χρησιμοποιώντας, ασχέτως προς το αντικείμενο των εγγράφων στα οποία περιέχονται και κατά τρόπο εντελώς ανεξάρτητο από αυτό το αντικείμενο, υβριστικές εκφράσεις κατά των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου και ιδίως κατά τέως προέδρου, χαρακτηρίζοντας, για παράδειγμα, τη συμπεριφορά τους ως « shady, disgusting and criminal ».
- 72 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι οι όροι που περιέχονται στις τρεις εκθέσεις των οποίων συντάκτης είναι ο προσφεύγων καθώς και στο τηλετύπημα της 3ης Φεβρουαρίου 1987, που αμφισβητούν το όργανο, τα μέλη του και ορισμένους υπαλλήλους ονομαστικώς αναφερομένους, συνιστούν, από τη φύση τους, βαριά παράβαση του θεμελιώδους καθήκοντος πίστεως που υπέχει κάθε υπάλληλος έναντι του οργάνου στο οποίο υπάγεται και των ανωτέρων του (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1966, 3/66, Alfieri κατά Κοινοβουλίου, Rec. 1966, σ. 634, 650), ειδική εκδήλωση του οποίου συνιστά το άρθρο 21 του ΚΥΚ. Η εκπλήρωση αυτού του καθήκοντος πίστεως δεν επιβάλλεται μόνο κατά την εκτέλεση των ειδικών καθηκόντων που έχουν ανατεθεί στον υπάλληλο, αλλά εκτείνεται επίσης σε όλη τη σφαίρα των σχέσεων που υπάρχουν ανάμεσα στον υπάλληλο και στο όργανο και, δυνάμει αυτού του καθήκοντος, ο υπάλληλος πρέπει να απέχει, γενικώς, από συμπεριφορά που θίγει την αξιοπρέπεια και τον σεβασμό που οφείλεται στο όργανο και στις αρχές του. Υπό τις συνθήκες αυτές, το

Πρωτοδικείο κρίνει ότι δικαίως η ΑΔΑ θεώρησε ότι η συμπεριφορά του προσφεύγοντος συνιστούσε παράβαση του άρθρου 21 του ΚΥΚ.

- 73 Συνεπώς, η αιτίαση αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 74 Ο προσφεύγων αμφισβητεί επίσης ότι παρέβη τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 12 του ΚΥΚ, διότι οι εκφράσεις της γνώμης του δεν ανταποκρίνονται στο κριτήριο της δημοσιότητας που απαιτεί αυτό το άρθρο για να στοιχειοθετηθεί παράβασή του. Θεωρεί ότι η κυκλοφορία μιας διοικητικής ενστάσεως εντός των υπηρεσιών που είναι επιφορτισμένες με την εξέτασή της δεν συνιστά μέτρο δημοσιότητας. Είναι καταχρηστικό να θεωρείται εμπιστευτικό κείμενο ως δημοσία εκδήλωση γνώμης, τη στιγμή που ο συντάκτης του ασκούσε απλώς το δικαίωμά του προσφυγής.
- 75 Το καθού ισχυρίζεται ότι το άρθρο 12 του ΚΥΚ προβλέπει στο πρώτο εδάφιο ότι « ο υπάλληλος πρέπει να αποφεύγει κάθε πράξη και, ειδικότερα, κάθε δημόσια έκφραση που δύναται να θίξει την αξιοπρέπεια του λειτουργήματός του ». Από το κείμενο αυτό συνάγεται ότι κακώς ο προσφεύγων στηρίζεται σε δήθεν έλλειψη δημοσιότητας των πράξεών του για να αμφισβητήσει οποιαδήποτε παράβαση αυτής της διατάξεως. Η τελευταία αποσκοπεί, πράγματι, γενικώς σε « κάθε πράξη που δύναται να θίξει την αξιοπρέπεια του λειτουργήματος » και μόνον ειδικά στη « δημόσια » έκφραση. Το καθού φρονεί ότι τα όσα ανέπτυξε ο προσφεύγων για την έννοια της δημοσιότητας φαίνονται αλυσιτελή, ότι η διάδοση αυτών των σημειωμάτων όντως έγινε και ότι οι εκφράσεις του Williams δεν ήταν αναγκαίες λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου των αιτήσεών του, μπορούν δε να αποχωριστούν χωρίς οι επίμαχες εκθέσεις να χάσουν το νόημά τους.
- 76 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι το άρθρο 12 του ΚΥΚ απαγορεύει γενικώς κάθε πράξη η οποία μπορεί να θίξει την αξιοπρέπεια του λειτουργήματος και ειδικά κάθε δημόσια έκφραση η οποία μπορεί επίσης να θίξει την αξιοπρέπεια του λειτουργήματος. Στην παρούσα περίπτωση τα τρία σημειώματα του προσφεύγοντος συνιστούν, από τη φύση τους, πράξεις που θίγουν την αξιοπρέπεια του λειτουργήματος, χωρίς να είναι ανάγκη να εξεταστεί η δημοσιότητα που έλαβαν. Επιπλέον, τα τρία σημειώματα

του προσφεύγοντος γνώρισαν αδιαμφισβήτητη δημοσιότητα. Το γεγονός ότι τα επίμαχα σημειώματα συνιστούσαν διοικητικές προσφυγές δεν συνεπάγεται ότι είχαν εμπιστευτικό χαρακτήρα. Στην παρούσα περίπτωση, τα σημειώματα ακολούθησαν την κανονική οδό της διοικητικής διαδικασίας και, όπως δέχθηκε η γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου, η διάδοσή τους ήταν βέβαιη στο εσωτερικό του οργάνου και έθιξε και ζημίωσε πολύ σοβαρά το όργανο και τα πρόσωπα που κατονομάζονται. Τούτο ισχύει επίσης για τις εκφράσεις που ελέχθησαν δημοσίως κατά του Ruppert, οι οποίες επιβεβαιώθηκαν απ' όσους τις άκουσαν.

- 77 Επομένως, η αιτίαση αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 78 Ο προσφεύγων αντιτάσσει στον χαρακτηρισμό των λόγων του, ως λόγων δυσφημιστικών και υβριστικών, ότι ασφαλώς δεν μπορούν να συστήσουν δυσφήμιση, δεδομένου ότι το περιεχόμενό τους είναι σύμφωνο με την πραγματικότητα.
- 79 Το Ελεγκτικό Συνέδριο φρονεί ότι οι προσαπτόμενες στον προσφεύγοντα παραβάσεις συνίστανται όχι στο ότι έγραψε ή είπε ανακρίβειες, αλλά στο ότι παρέβη τα καθήκοντα πίστωσης και αξιοπρέπειας προσβάλλοντας περισσότερο του ενός πρόσωπα.
- 80 Η αιτίαση αυτή πρέπει επίσης να απορριφθεί. Οι γνώμες που εξέφρασε ο προσφεύγων περιέχουν πράγματι στοιχεία τουλάχιστον προσβλητικά και συνιστούν τουλάχιστον παράβαση των καθηκόντων τα οποία επιβάλλουν σε κάθε υπάλληλο τα άρθρα 12, πρώτο εδάφιο, και 21, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ. Εάν ο προσφεύγων θεωρούσε ότι ορισμένα από τα μέτρα που έλαβε το Ελεγκτικό Συνέδριο είχαν ληφθεί κατά παράβαση των διατάξεων των Συνθηκών, ήταν ελεύθερος να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα που του παρέχει το δίκαιο ή να ασκήσει όλα τα κατάλληλα ένδικα βοηθήματα, τηρώντας όμως τις αρχές του ΚΥΚ, δηλαδή τηρώντας, τόσο στον γραπτό όσο και στον προφορικό λόγο του, την υποχρέωση επιφυλάξεως και μετριοπαθείας που απαιτείται από κάθε υπάλληλο.

Ως προς τον λόγο που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

- 81 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπάρχει προφανής δυσαναλογία μεταξύ των πράξεων που του καταλογίστηκαν από το πειθαρχικό συμβούλιο και της ποινής που αυτό πρότεινε και η ΑΔΑ επέβαλε. Θεωρεί ότι η ποινή που επιβλήθηκε ισοδυναμεί, σε οικονομική αξία, με ποσό που προσεγγίζει τα 6 543 150 LFR. Σύμφωνα με τα κριτήρια που εφαρμόζονται στο λουξεμβουργιανό ποινικό δίκαιο, το ποσό αυτό αντιστοιχεί σε 6 543 ημέρες φυλακίσεως, δηλαδή 17 χρόνια, 11 μήνες και 34 ημέρες.
- 82 Το καθού απαντά ότι η προσωρινή αναστολή της προαγωγής κατά κλιμάκιο περιλαμβάνεται στο άρθρο 86 του ΚΥΚ στην τρίτη σειρά κλίμακας η οποία περιέχει επτά είδη ποινών και στην πρώτη σειρά των πέντε ποινών που μπορούν να επιβληθούν από την ΑΔΑ κατόπιν γνώμης του πειθαρχικού συμβουλίου. Πρόκειται, σύμφωνα με τον ΚΥΚ, για την ελαφρότερη από τις ποινές που επιβάλλονται στις βαριές παραβάσεις. Όμως, η βαρύτητα των παραβάσεων που προσάπτονται στον προσφεύγοντα και το γεγονός ότι αυτός κατέχει τη θέση κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως θα καθιστούσαν ακατάλληλες και ανεπαρκείς τις ελαφρότερες ποινές που είναι η έγγραφη προειδοποίηση και η επίπληξη.
- 83 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η επιλογή της κατάλληλης ποινής εμπίπτει στη δικαιοδοσία της ΑΔΑ, εφόσον αποδεικνύονται οι πράξεις που καταλογίζονται εις βάρος του υπαλλήλου. Το Πρωτοδικείο δεν είναι δυνατόν να υποκαταστήσει την ΑΔΑ στην εκτίμησή της, πλην περιπτώσεως προφανούς πλάνης ή καταχρήσεως εξουσίας (αποφάσεις της 29ης Ιανουαρίου 1985, 228/83, F. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 275, σκέψη 34, και της 30ής Μαΐου 1973, 46/72, De Greef κατά Επιτροπής, Rec. 1973, σ. 543, σκέψεις 44 έως 46). Όσον αφορά ειδικότερα το ζήτημα αν η επιβληθείσα στον προσφεύγοντα ποινή είναι δυσανάλογη σε σχέση με τη βαρύτητα των πράξεων που του καταλογίστηκαν, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι ο καθορισμός της ποινής στηρίζεται σε μια σφαιρική εκτίμηση από την ΑΔΑ όλων των συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών και των περιστάσεων κάθε ατομικής περιπτώσεως, δεδομένου ότι τα άρθρα 86 έως 89 του ΚΥΚ δεν προβλέπουν σταθερές σχέσεις μεταξύ των διαφόρων ειδών παραβάσεων που διαπράττουν οι υπάλληλοι (απόφαση της 5ης Φεβρουαρίου 1987, 403/85, F. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 645, σκέψη 26). Στην προκειμένη περίπτωση, το Πρωτοδικείο έκρινε ήδη (ανωτέρω σκέψεις 72 και 76) ότι τα πραγματικά περιστατικά που έγιναν δεκτά με την απόφαση, των οποίων το αληθές δεν αμφισβητείται, αφορούν βαριές παραβάσεις των θεμελιωδών υποχρεώσεων που υπέχει κάθε υπάλληλος. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι δεν είναι σε θέση να χαρακτηρίσει ως

προδήλως δυσανάλογη ποινή την αναστολή της προαγωγής κατά κλιμάκιο που επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα.

84 Κατά συνέπεια, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Ως προς τον λόγο που στηρίζεται στην κατάχρηση εξουσίας

85 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι πρέπει να τεθεί το ερώτημα αν η πρόθεση της ΑΔΑ, στην παρούσα υπόθεση, περιοριζόταν πραγματικά στη θέληση να τιμωρήσει έναν υπάλληλο και αν η εξοντωτική ποινή που του επιβλήθηκε συνιστά μάλλον την έκφραση άλλων λόγων που δύσκολα ομολογούνται. Υπογραμμίζει ότι, παρόλο που η κατά κλιμάκιο προαγωγή θα συνεχιστεί κανονικά στο τέλος της περιόδου αναστολής, η ποινή αυτή θα εμποδίσει τη μεταγενέστερη εξέλιξη της σταδιοδρομίας του στον βαθμό Α 5.

86 Το καθού αντιτείνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκόμισε στοιχεία ικανά να αποδείξουν την κατάχρηση εξουσίας που επικαλείται. Δεν είχε προσκομίσει επίσης αντικειμενικές ενδείξεις, προσφύεις και συγκλινουσες για να αποδείξει ότι η επιβληθείσα ποινή είναι εξοντωτική, λαμβανομένων υπόψη των εναντίων του αιτιάσεων, και ότι αυτή συνιστά αφεαυτής κατάχρηση εξουσίας.

87 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι η έννοια της καταχρήσεως εξουσίας έχει ακριβώς καθορισμένο περιεχόμενο και αναφέρεται στο γεγονός ότι μια διοικητική αρχή έκανε χρήση των εξουσιών της για σκοπό διάφορο εκείνου για τον οποίο της απονεμήθηκαν (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Φεβρουαρίου 1982, 817/89, *Buyl* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 245, σκέψη 28, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 1990, T-108/89, *Scheuer* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-411, σκέψη 49).

88 Επιπλέον, αποτελεί παγία νομολογία ότι μια απόφαση πάσχει από κατάχρηση εξουσίας όταν, βάσει αντικειμενικών, ουσιωδών και συγκλινουσών ενδείξεων, έχει εκδοθεί

προς επίτευξη σκοπών ξένων προς αυτούς που επικαλείται (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Ιουνίου 1984, 69/83, Lux κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1984, σ. 2447, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 1990, T-108/89, Scheuer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-411, σκέψη 50).

- 89 Συναφώς, πρέπει καταρχήν, να επισημανθεί ότι ο προσφεύγων, προς στήριξη του παρόντος λόγου, αναπτύσσει κατ' ουσίαν τα ίδια επιχειρήματα με αυτά που προβάλλει για να υποστηρίξει τον λόγο που στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και που το Πρωτοδικείο απέρριψε προηγουμένως. Κατά τα λοιπά, οι υποθέσεις που ο προσφεύγων κάνει, γενικώς και αορίστως, δεν είναι είναι δυνατόν να συνιστούν απόδειξη του ότι η ΑΔΑ, επιβάλλοντάς του την ποινή που αποφάσισε, επιδίωξε σκοπό ξένον προς αυτόν της διαφυλάξεως της εσωτερικής τάξεως της ευρωπαϊκής δημοσιοϋπαλληλίας.
- 90 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο λόγος αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός.
- 91 Απ' όλες τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 92 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται *mutatis mutandis* στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα αν υπάρχει σχετικό αίτημα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Schintgen

Edward

García-Valdecasas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 26 Νοεμβρίου 1991.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. García-Valdecasas